

ÚJ ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

GONOSZ FORTÉLYOK

• Második könyv •

fine
selection

Árnyak ura

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

Árnyak ura

GONOSZ FORTÉLYOK

Második könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

JIM HILLNEK

*„Azt mondtam: Fájdalom és bánat.
Ő azt mondta: Ne báná! A sebek kellenek neked,
mert azokon keresztül jut be a fény.”*

– Rími –

Edgar Allan Poe:

Álomország

*Bús, magányos úton át,
Hol jó lélek sohse járt,
Hol az Éj, egy ős eidolon
Fenn uralg gyász-színü trónon,
Most érkeztem épp, egy távol
Ködös Óperenciából,
Világtalan vidékről, hol vad varázs terem,
Túl időn – túl teren.*

*Fenéktelen völgyek, folyók,
Szurdok, mosás, titán-bozót,
Formákkal, miket senki sem sejt,
Mert a harmat mindent elrejt;
Partnélküli tengerek,
S rájuk hulló meredek;
Tengerek, mik nem hevernek,
Tűz-egekre habot vernek;
Tavak, melyek hányják folyton
Holt vizük, mely holt és zordon,
Hűs vizük, mely halk és fáradt
S rajt a lenge liljomszálat.*

*S e tavaknál, mik így folyton
Holt vizet, mely holt és zordon,
Hűs vizet, mely halk és fáradt
S lengetnek lenge liljomszálat;
E hegyeknél – e folyóknál,
Lassan, egyre mormolóknál –
Vak bozótnál s hol a rossz
Béka és gyík táboroz –*

*E lápoknál és tarlóknál,
Hol manó jár –
Mindez átokvert helyekben –
Minden méla szögeletben –
Rémült utas mit lel itt?
Multja leples rémeit –
Szemfedős formákat, mellyek
Sóhajtanak s tovább mennek –
Holt barátaiót, kik rég be-
Költöztek a földbe – s az Égbe.*

*Ha szívünk száz sebe fáj
Ez nyugtató és enyhe táj,
S a sötét és árny-imádó
És a csupán árnyat látó
Szellem számára Eldorádó.
De szétnézni nyílt figyelemmel
Az utas benne nem bír, nem mer
S titkát halandó gyenge szem
Nem issza tárva sohasem,
Mert tiltja szigorú királya
Rojtos pillát emelni rája
S a vándor itt csak lopva lát
Fekete szemüvegen át.*

*Bús magányos úton át,
Hol jó lélek sohse járt,
Hol az Éj, egy ős eidólon,
Fenn uralg gyász-színü trónon,
Most érkeztem épp, e távol
Ködös Óperenciából.*

Babits Mihály fordítása

Első rész

Álomország

I

Hűs víz

KIT CSAK NEMRÉG TUDTA MEG, MI AZ A CSÉPHADARÓ, de máris egy egész sor lógott a feje fölött a csillogó, éles, halálos szerszámokból.

Soha semmit nem látott, ami a Los Angeles-i Intézet fegyverszobájához lett volna fogható. A falak és a padló fehér meg ezüstszínű gránitból készült. A helyiségben mindenféle gránitállványok emelkedtek ki a földből, amitől a fegyverszoba leginkább egy múzeum fegyver- és páncélkiállítására emlékeztetett. Voltak ott botok és buzogányok, ravaszul tervezett sétapálcák, nyakláncok, bakancsok, kabátok, amelyek bélésébe karcsú, lapos szűrő- és dobófegyvereket rejtettek, rettenetes tüskékkel borított dobócsillagok meg mindenféle méretű és típusú számszeríjak.

A gránitállványokra halmozott csillogó fegyvereket adamantinból készítették – abból a kvarcra emlékeztető anyagból, amit az árnyvadászok bányásztak a föld mélyéből, és amiből egyedül ők voltak képesek kardokat, egyéb pengéket vagy irónokat kovácsolni. Kitet azonban jobban érdekelte a töröket tartó polc.

Nem mintha különösebben vágyott volna rá, hogy megtanuljon a törökkel bánni – persze, mint minden kamaszt, őt is érdekelték a halálos fegyverek, de szívesebben kaparintott volna meg egy gépkarabélyt vagy egy lángszórót. De a török műalkotások voltak a markolatukban rejtőző

arany- és ezüstbetétekkel meg drágakövekkel. Kék zaffirokban, cabochon csiszolású rubinokban, platinába vésett ragyogó tuskemotívumokban, fekete gyémántokban gyönyörködött.

Legalább három embert tudott az árnypiacon, akik egyetlen kérdés nélkül jó pénzt adtak volna értük.

De az is lehet, hogy négyet.

Kit kibújt a farmerdzsekijéből – nem tudta, eredetileg melyik Blackthorné lehetett; miután megérkezett az Intézetbe, másnap reggel arra ébredt, hogy frissen mosott ruhák várják az ágy lábánál –, és felvett helyette egy béleltet. Megpillantotta magát a terem másik végében lévő tüskörben. Szőke haja zilált volt, bőrén halványan még látszottak a sebek nyomai. Kicipzározta a dzseki belső zsebét, és nekilátott, hogy teletömje a tokjukban rejtőző törökkel – a legflancosabb markolatúakat választotta ki.

Ekkor hirtelen kivágódott a fegyverszoba ajtaja. Kit visszadobta az éppen a kezében lévő kést az állványra, és gyorsan sarkon fordult. Azt hitte, sikerült észrevétlenül kisurrannia a szobájából, de igazság szerint az Intézetben töltött kevéske idő alatt annyit már mindenképpen sikerült megtanulnia, hogy Julian Blackthorn mindent észrevesz, és a testvérei is majdnem annyira résen vannak.

De nem Julian állt az ajtóban, hanem egy fiatalember, akit még soha nem látott. Magas volt, kusza szőke hajú, és széles vállú meg izmos, mint az árnyvadászok. A gallérja és a pólója ujjá alól azoknak a rúnáknak a fekete tekervényei kandikáltak ki, amikkel ő és a társai magukat óvták.

Szeme sötét arany színét Kit igencsak szokatlannak találta. Sok más árnyvadászhoz hasonlóan egyik ujján nehéz ezüstgyűrűt viselt. Felhúzott szemöldökkel pillantott Kitre.

– Ezek szerint szereted a fegyvereket? – kérdezte.

– Hát, okésak.

Kit hátralépett az egyik asztal felé, és remélte, hogy a fegyverek nem kezdenek zörögni a zsebében.

A fiatalember odalépett a polchoz, ahol Kit turkált, és kézbe vette azt a kést, amit a fiú az imént visszadobott.

– Jót néztél ki – mondta. – Látod az írást a markolaton?

Kit nem látta.

– A készítője Völand, a kovács egyik leszármazottja volt. Ő készítette Durendalt és Cortanát.

A férfi megforgatta a tórt az ujjai között, majd visszatette a helyére.

– Persze közel sincs olyan különleges, mint Cortana, de az ilyen tőrök mindig visszatérnek a kezedbe, miután eldobod őket. Kényelmes.

Kit megköszöri a torkát.

– Biztosan sokat ér – mondta.

– Kétlem, hogy Blackthornék el akarnák adni – felelte szárazon a férfi. – Mellesleg Jace vagyok. Jace Herondale.

Elhallgatott. Úgy tűnt, valamiféle reakcióra vár, de Kit elhatározta, hogy tőle ugyan nem kapja meg. Természetesen ismerte a Herondale nevet. Az volt a határozott benyomása, hogy az elmúlt két hétben nem is hallott más szót senkitől. Ez persze nem jelentette azt, hogy meg akarta adni Jace-nek azt az örömet, amire az nyilvánvalóan számított.

A férfit azért láthatólag nem zavarta meg Kit fapofája.

– Te pedig Christopher Herondale vagy.

– Ezt meg honnan tudod?

Kit ügyelt rá, hogy szenttelen maradjon a hangja. Gyűlölte a Herondale nevet. Hallani sem akarta.

– Csak rád kell nézni – felelte Jace. – Nagyon hasonlítunk egymásra. Ami azt illeti, pont úgy nézel ki, mint egy csomó Herondale, akiket rajzokon láttam. – Egy pillanatra elhallgatott. – Meg Emma küldött rólad egy képet, amit a telójával csinált.

Emma. Emma Carstairs megmentette Kit életét. Azóta nem sokat beszélgettek egymással.

– Malcolm Fade, Los Angeles fő boszorkánymesterének halála után komoly zűrzavar támadt. Vele senki sem foglalkozott igazán, és különben is úgy érezte, hogy Emma kisgyerekként tekint rá.

– Oké. Kit Herondale vagyok. Mindenki folyton ezzel jön, de nekem semmit sem jelent. – Kit összeszorította a száját. – Rook a nevem. Kit Rook.

– Tudom, mit mondott neked az apád, de akkor is Herondale vagy. És ez igenis jelent valamit.

– Mit? Mit jelent? – kérdezte dühösen Kit.

Jace a fegyverszoba falának dőlt egy rakás nehéz skót karddal teli tároló alatt. Kit remélte, hogy az egyik a fejére esik.

– Tisztában vagyok vele, hogy tudod, kik azok az árnyvadászok – mondta a férfi. – Sokan tudják, főleg alvilágiak és olyan mondénok, akiknek megadatott a látás képessége. Magadról is ezt hitted, igaz?

– Soha nem hittem azt, hogy mondén vagyok – közölte Kit.

Az árnyvadászoknak tényleg fogalmuk sincs róla, hogy hangzik, amikor ezt a szót használják?

Jace viszont rá sem hederített.

– Az árnyvadászok társadalmáról és történelméről viszont nemigen tudnak semmit azok, akik nem nephilimek. Az árnyvadász világ családokból áll, és mindegyik nagyon büszke a nevére. Ezek a családok továbbadják a történeteiket a következő generációknak. Viseljük a dicsőséget, de a terhet is, ami a nevünkkel jár. Az életünk része, minden jó és minden rossz, amit az őseink tettek. Igyekszünk méltók lenni a nevünkhöz, hogy az utánunk jövőknek kisebb legyen a teher. – Karba fonta a kezét. A csuklóját rúnák borították, a bal keze fején lévő leginkább nyitott szemre emlékeztetett. Kitnek már feltűnt, hogy ilyen jel szinte minden nephilim bőrén van. – Az árnyvadászok között a vezetőneved komoly jelentéssel bír. A Herondale család nemzedékek óta formája a történelmünket. Nem maradtunk sokan, sőt, ami azt illeti, mindenki úgy hitte, hogy én vagyok az utolsó. Csak Jem és Tessa hitt benne, hogy létezel. Sokáig kerestek.

Jem és Tessa. Emmával együtt ők segítettek Kitnek megszökni a démonoktól, akik megölték az apját. Aztán elmeséltek neki egy történetet: egy Herondale történetét, aki elárulta a barátait, aztán elmenekült, és új életet kezdett a Herondale-ektől távol. Új életet kezdett, és új családot alapított.

– Hallottam Tobias Herondale-ről – mondta Kit. – Ezek szerint egy gyáva alak leszármazottja vagyok.

– Az emberek nem hibátlanok – felelte Jace. – Nem lehet minden családtagunk maga a tökély. Ha találkozol Tessával, mert fogsz, mesél majd neked Will Herondale-ről. És James Herondale-ről. Meg persze

rólam – tette hozzá szerényen. – Az árnyvadászok között elég nagy durranásnak számítok. Persze nem akarlak megijeszteni.

– Egyáltalán nem ijedtem meg – közölte Kit, és elgondolkodott rajta, hogy ez a fazon vajon komolyan beszél-e. Jace-nek úgy csillant a szeme, mintha viccelne, de az ember sosem tudhatja biztosan az ilyesmit. – Viszont nem bánám, ha mindenki békén hagyja végre.

– Tudom, hogy sok mindent meg kell emésztened – bólintott Jace, és hátra vágta Kitet. – De Claryre meg rám mindig számíthatsz, ha szükségét érzed, hogy...

Az ütéstől kihullott az egyik tör Kit zsebéből, és csörömpölve potytyant a földre kettejük között, ahonnan aztán mintha vádló tekintettel hunyorgott volna felfelé.

– Értem – törte meg nemsokára Jace az ezt követő csendet. – Szóval fegyvereket lopsz.

Kit tudta, hogy semmi értelme nem lenne tagadni azt, ami nyilvánvaló, úgyszólván inkább nem szólt egy szót sem.

– Oké, figyu, tudom, hogy apád csaló volt, de te már árnyvadász letél, és... Várjunk csak, mi van még abban a kabátban? – kérdezte Jace, aztán csinált valami bonyolultat a bal lábával, amitől a tör felemelkedett a levegőbe, ahol aztán könnyedén elkapta. A markolatba ágyazott rubinok szertesztét szórták a fényt. – Vedd le!

Kit némán kibújít a dzsekiből, és az asztalra dobta. Jace átfordította, és kinyitotta a belső zsebet. Egy darabig mindketten némán figyelték a pengék meg a drágakövek csillogását.

– Ha nem tévedek nagyot, úgy tervezted, hogy lelépsz – szólalt meg aztán Jace.

– Miért maradnék? – tört ki Kitből.

Tudta, hogy nem kellene kiborulnia, de nem tudta visszafogni magát. Ez már túl sok volt. Elvesztette az apját, gyűlölte az Intézetet, a nephilimek önteltségét, azt, hogy rá akartak tukmálni egy vezetéknévvel, amire ő magasról tett, és amire továbbra is magasról szeretett volna tenni.

– Én nem tartozom ide. Mondhatsz, amit akarsz a nevemről, de nekem akkor sem jelent semmit. Johnny Rook fia vagyok, és egész életemben arra készültem, hogy olyan legyek, mint az apám, nem pedig arra,

hogy olyan legyenek, mint te. Semmi szükségem rád. Semmi szükségem egyikőtökre sem. Csak egy kis indulótöke kell, és felállíthatom a saját standomat az árnypiacon.

Jace összehúzta aranyszínű szemét, és az arrogáns, folyton tréfás felszín alatt Kit most először pillantotta meg a mély intelligenciát.

– És mit akarsz árulni? Apád információkkal kereskedett. Évekbe tellett neki, mire rengeteg rémes mágia segítségével kiépítette a kapcsolatait. Tényleg így akarod eladni a lelkedet, hogy valahogy elboldogulj az árnyvilág periferiáján? És szerinted ki ölte meg apádat? Láttad meghalni, nem?

– A démonok...

– Aha, de valaki ráküldte őket. Oké, az Őrző halott, de ez nem azt jelenti, hogy senki sem keres téged. Tizenöt éves vagy. Talán úgy érzed, hogy meg akarsz halni, de hidd el... nem akarsz.

Kit nyelt egyet. Mint az elmúlt pár napban annyiszor, megpróbálta elképzelni magát az árnypiac egyik standja mögött. De az igazság az, hogy mindig csak az apja miatt érezhette magát biztonságban a piacon. Mert az emberek félték Johnny Rooktól. Mi történne ott vele az apja védelme nélkül?

– De nem vagyok árnyvadász – mondta. Körülnézett a fegyverek garmadáján, a felhalmozott adamantinon, az öltözékeken, a testpáncélon és a fegyveröveken. Nevetségesnek találta az egészet. Nem volt ő nindzsa! – És halvány dunsztom sincs, hogyan válhatnék azzá.

– Szánj rá még egy hetet! – javasolta Jace. – Csak még egy hetet itt az Intézetben. Adj magadnak még egy esélyt! Emmától tudom, hogyan küzdöttél meg azokkal a démonokkal, akik megölték az apádat. Erre csak egy árnyvadász lehetett képes.

Kit jóformán nem is emlékezett rá, milyen volt a démonokkal harcolni az apja házában, de azt tudta, hogy legyőzte őket. A teste átvette az irányítást, és harcolt, sőt valami furcsa, megmagyarázhatatlan okból kifolyólag titkon még élvezte is.

– Ez vagy te – mondta Jace. – Igazi árnyvadász. Részben angyal. Angyalok vére folyik az ereidben. Herondale vagy. Ami mellesleg nem csak azt jelenti, hogy egy döbbenetesen jóképű férfiakat felvonultató

famíliába született, hanem azt is, hogy egy olyan család tagja vagy, amelyik rengeteg értékes ingatlannal rendelkezik, többek között egy londoni házzal és egy idrisi birtokkal is, márpedig ezeknek egy részére mostantól minden valószínűség szerint jogot formálhatsz. Mármost csak ha érdekel a dolog persze.

Kit a Jace bal kezén lévő ezüstgyűrűre pillantott. Nehéznek és öregnek tűnt. Meg értékesnek is.

– Hallgatlak.

– Csak annyit kérek, hogy adj neki egy hetet. Végére is... – Jace elvi-gyorodott. – ...a Herondale-ek úgysem tudnak ellenállni a kihívásoknak.

– Egy Teuthida démon? – kérdezte Julian a telefonban felvont szemöldökkel. – Az alapvetően egy tintahal, igaz?

A válaszból egy hangot sem lehetett hallani: Emma felismerte ugyan Ty hangját, de nem értette, mit mond.

– Igen, a mólónál vagyunk – folytatta Julian. – Még semmit sem látunk, de csak most értünk ide. Kár, hogy nincsenek itt árnyvadászok számára fenntartott parkolók...

Emma csak fél füllel figyelt Julianre, miközben a környéket mustárta.

A nap már lement. Emma mindig is imádta a Santa Monica mólót, amióta kislánykorában a szülei mindig idehozták léghokizni, meg hogy felülhessen az ódivatú körhintára. Imádta a gyorskajakat – a hamburgereket, a shake-eket, a sült kagylót meg a hatalmas tekergő nyalókat –, a Pacific Parkot, az ócska vidámparkot a Csendes-óceánra néző móló végén.

Az évek során a mondénok több millió dollárt költöttek rá, hogy turistalátványossággá varázsolják ezt a helyet. A Pacific Parkban most új, csillogó játékok várták a látogatókat. A régi kajaskocsik eltűntek, és kézművesfagylaltot meg homárt lehetett kapni churro helyett. Viszont Emma még mindig ugyanazokon a sófoltos, napszitta görbe deszkákon lépkedett. A levegőben most is cukor és vízínövények illata terjengett. A körhintából most is gépzene szólt, és a móló alatti sötét zugokban mondénok és sokszor jóval alattomosabb lények gyűltek össze.

Ahogy a világító LED-ekkel díszített óriáskerékre nézett, Emma arra gondolt, hogy ez az árnyvadász lét lényege. Mondénok sora dolgozott rajta, hogy ez a móló egyre jobb és jobb legyen. Ahogy Emma a tenger felé fordult, látta a fehérén fodrozódó sötétkéék hullámokat. Az árnyvadászok értékelték a szépséget mindabban, amit a mondénok alkottak – ahogy a víz visszatükrözött az óriáskerék piros, kék, zöld, lila és aranyszínnű fényeit, mintha tűzijáték petárdái durrantak volna szét a felszín alatt –, de közben látták a sötétséget, a veszélyt, a pusztulást is.

– Mi baj? – kérdezte Julian, és visszadugta a telefonját harci öltözete zsebébe.

A szél – a mólón szüntelenül fújt az óceán felől só és távoli vidékek illatát hozó szél – megemelte a fiú haját, a lány hullámok végigsimították az arcát és a halántékát.

Sötét gondolataim támadtak, mondta volna legszívesebben Emma. Csakhogy nem tehette. Valaha Julian volt az az ember, akinek mindent elmondhatott. Mostanra azonban olyan ember lett, akinek semmit sem mondhatott el.

Inkább kerülte hát a tekintetét.

– Hol van Mark és Cristina?

– Ott – mutatott előre Julian. – A célba dobónál.

Emma követte a fiú tekintetét a színesre festett stand felé, ahol emberek azon versengtek, hogy ki tud úgy eldobni egy műanyag gyűrűt, hogy az a tucatnyi egymás mellé letett palack valamelyikének nyakán landoljon. Igyekezett leküzdeni, hogy felsőbbrendűnek érezze magát, amiért ezt a mondénok nyilvánvalóan nehéznek találták.

Julian féltestvére, Mark három műanyag gyűrűt tartott a kezében. Cristina, aki sötét haját feszes kontyba rendezte, mellette állt, karamellás pattogatott kukoricát evett, és nevetett. Mark eldobta a gyűrűket: mind a hármat egyszerre. Azok különböző irányokba repültek, és három különböző üveg nyakán állapodtak meg.

Julian felsóhajtott.

– Ennyit arról, hogy ne feltűnősködjünk.

Éljenzés és hitetlenkedő kiáltások hangzottak fel a célba dobónál összegyűlt mondénok között. Szerencsére nem voltak sokan, és Mark

minimális feltűnést keltve gyűjtötte be az ajándékát – egy nejlonzacskóba csomagolt valamit –, hogy aztán gyorsan odébbálljon.

Cristinával az oldalán elindult feléjük. Füle hegyes vége kilógott világos hajfürtjei közül, de az álca miatt a mondénok nem láthatták. Mark félig tündér volt, és az alvilági vére ki is ütközött finom vonásaiban, hegyes fülében meg a szeme és a járomcsontja állásában.

– Szóval egy tintahaldémonról van szó? – kérdezte Emma, leginkább csak azért, hogy megtörje a kínos csendet közte meg Julian között.

Újabbán sokszor támadt köztük csend. Csak két hét telt el, amióta minden megváltozott, de a csontjaiban érezte a mélységes különbséget. A fiú távolságot tartott tőle, bár végig kiszámítottan udvarias és kedves maradt vele, amióta megtudta, mi történt Emma és Mark között.

– A jelek szerint – bólintott Julian.

Időközben Mark és Cristina is hallótávolságon belülre értek; Cristina betermelte az összes karamellás kukoricát, és szomorúan meredt a zacskóba, mintha abban reménykedne, hogy újabb darabok jelennek meg az alján. Emma együtt tudott érezni vele. Mark a nyereményét nézegette.

– Felmászik a móló oldalán, és elkapja az embereket. Főleg gyerekeket, amikor áthajolnak a korláton, hogy fényképezzenek éjszaka. Újabbán viszont nagyon felbátorodott. Állítólag valaki látta a játékok között az asztali hokinál... Az ott egy aranyhal?

Mark felemelte a nejlonzacskót. Egy kis narancsszínű hal úszkált benne körbe-körbe.

– Ez az eddigi legjobb őrjáratunk – jelentette ki. – Soha nem nyertem még halat.

Emma felsóhajtott magában. Mark jó pár évet töltött a Vadúzéssel – a legzűrösebb és legvadabb tündérek között. Az égen száguldottak a legkülönfélébb elvarázsolt járművek meg lények nyergében – motorbiciklik, lovakon, szarvasokon, óriási vicsorgó kutyákon –, és csatamezőkön guberáltak. Kifosztották a holttesteket, és az értékeiket felajánlották a Tündérek Udvarának.

Egészen jól alkalmazkodott hozzá, hogy visszakerült az árnyvadász családjához, de még mindig elő-előfordult, hogy egészen hétköznapi dolgok

meglepetésként érték. Feltűnt neki, hogy mindenki felhúzott szemöldökkel néz rá. Riadtnak hatott, ahogy bizonytalanul átkarolta Emma vállát, a másik kezével pedig a lány felé nyújtotta a zacskót.

– Nyertem neked egy halat, szép hölgyem – szólta, és arcon csókolta Emmát.

Édes csók volt, gyengéd és puha. Mark, mint mindig, most is hideg kinti levegő és zöld növények illatát árasztotta magából. Logikusnak tűnt a feltételezése, hogy a többiek azt várják, mikor adja oda Emmának a nyereményét. Végtére is a lány a barátnője volt.

Emma aggodalmasan nézett össze Cristinával, akinek sötét szeme alaposan elkerekedett. Julian olyan képet vágott, mint aki rögtön vért hány, de egy futó pillanattal később máris megint felvette a közönyösség álarcát.

Emma elhúzódott Marktól, és bocsánatkérően nézett rá.

– Képtelen lennék életben tartani egy halat – mondta. – A növényeket is kinyírom, elég, ha csak rájuk nézek.

– Gyanítom, hogy nekem is ugyanez a gondom lenne vele – bólintott Mark, miközben a hallal szemezett. – Nagy rá. Magnusnak akartam elnevezni a csilivili pikkelyei miatt.

Ezen Cristina elkuncogta magát. Magnus Bane Brooklyn fő boszorkánymestere volt, és rajongott a csillogó dolgokért.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha szabadon engedem – mondta Mark.

Mielőtt bárki egy szót is szólhatott volna, a móló korlátjához lépett, és a zacskó tartalmát úgy, ahogy volt, halastul az óceánba ürítette.

– Szeretné valaki megmondani neki, hogy az aranyhalak édesvízi halak, és nem maradnak életben a tengerben? – kérdezte halkán Julian.

– Nem igazán – felelte Cristina.

– Ezek szerint megölte Magnust? – érdeklődött Emma, mielőtt azonban Julian válaszolhatott volna, Mark feléjük perdült.

Minden vidámság eltűnt a tekintetéből.

– Láttam valamit felfelé kúszni a móló egyik oszlopán. És hát nagyon nem ember volt.

Emma finoman megborzongott. A démonok, akik a vizekben találtak otthont maguknak, ritkán mutatkoztak a szárazföldön. Réalmáiban

az óceán néha a visszájára fordult, és kiköpte a tartalmát a partra: tuskés, csápos, nyálkás, megfeketedett, a víz súlyától félig összeroppant lényeket.

Másodperceken belül az összes árnyvadász fegyvert tartott a kezében. Emma aranypengéjű kardját, Cortanát markolta, amit a szüleitől kapott. Julian egy szeráfpengét, Cristina pedig egy pillangókést kapott elő.

– Merre ment? – kérdezte Julian.

– A móló vége felé – felelte Mark. Egyedül ő nem fogott fegyvert, de Emma tudta, milyen gyors. A Vadúzésben a Tündérlövész nevet kapta, mert gyors volt és pontos az íjjal és a dobókéssel egyaránt. – A vidámpark irányában.

– Odamegyek – mondta Emma. – Megpróbálom elkergetni a mólóról. Mark, Cristina, ti induljatok el odalent, és kapjátok el, ha vissza akar iszkolni a vízbe.

Szinte bólítani sem maradt idejük, Emma máris futásnak eredt. A szél belekapott lófárokba kötött hajába, ahogy a tömegen átfurakodva a móló végében lévő kivilágított vidámpark felé tartott. Cortana melegen, megnyugtatóan simult a kezébe, lába alig érintette a víztől meggömbült deszkákat. Szabadnak érezte magát, minden gondjáról megfeledkezett, csakis az előtte álló feladatra koncentrált.

Lépéseket hallott maga mellett. Oda sem kellett néznie, tudta, hogy Jules az. A fiú léptei szünet nélkül ott kopogtak az övéi mellett, amióta csak árnyvadászként harcolt. Ha neki a vérét ontották, akkor Julesnak is. Mind a ketten megmentették már a másik életét. Jules az ő harcos énjének egy szelete volt.

– Ott! – hallotta a fiú hangját, de addigra már maga is észrevette az óriáskerék állványán felfelé kapaszkodó púpos alakot.

A kocsik továbbra is körbe-körbe forogtak, a mit sem sejtő utasok pedig kéjesen sikongattak bennük.

Emma megérkezett az óriáskerékhez, és egyszerűen átfurakodott a sorban állók között. Juliannal álcárúnákat rajzoltak magukra, még mielőtt a mólóra értek volna, úgyhogy láthatatlanok maradtak a halandók számára. Ez persze nem jelentette azt, hogy nem is tudták éreztetni a jelenlétüket. A mondénok fel-felkiáltottak vagy elkáromkodták magukat,

ahogy a két árnyvadász tülekedés közben a lábukra lépett, vagy oldalba könyökölte őket.

Egy kocsi éppen a legelső pontra érkezett, ahol egy pár – egy lila vatucukrot majszoló lány meg a feketébe öltözött hórihorgas barátja – beszállni készült. Emma egy villanást érzékelt, ahogy a Teuthida démon felmászott az óriáskereket tartó állvány tetejére. Emma kis híján fellökte a párt, ahogy beugrott a nyolcszög alakú kocsiba, ahol a pad mellett rengeteg hely maradt állni is. Meglepett kiáltásokat hallott, ahogy az óriáskerék továbbindult, és felemelte az odalent éppen őáltala keltett káosz-ból. A pár, akiket félretaszított, a jegyárussal kiabált, a mögöttük sorban állók pedig egymást osztották ki.

A kocsi megingott Emma lábai alatt, aztán ahogy Julian is bepattant a lány mellé, már egyenesen hintázni kezdett. A fiú a nyakát nyújtóz-tatta.

– Látod?

Emma hunyorított. Korábban látta a démont, ebben teljesen biztos volt, időközben azonban mintha eltűnt volna. Ebből a szögből az óriáskerék vakító fények, pörgő küllők és fehérre festett vasrudak zűrzavarának hatott. Az árnyvadászok után következő két kocsiba nem szállt be senki – ezek szerint odalent továbbra sem rendeződött a sor.

Jól van, gondolta Emma. Minél kevesebben szállnak fel a kerékre, annál jobb.

– Állj!

Julian a karjára tette a kezét, és megfordította. Emma minden izma pattanásig feszült.

– Rúnák! – kiáltotta a fiú, és Emma csak most vette észre, hogy az irónját tartja szabad kezében.

A kocsijuk továbbra is emelkedett. Emma látta odalent a partot – a sötét víz nyaldosta, a Palisades Park fákkal és rétekkal megkoronázott dombjai meredeken emelkedtek az országút fölött.

A csillagok halványan, de azért érzékelhetően világítottak a móló ragyogó fényeinek túl. Julian sem nem durván, sem nem gyengéden szorította Emma karját – leginkább kiszámított távolságtartás érződött rajta. Maga felé fordította a lány csuklóját, és az irónjával gyors rúnákat rajzolt

rá, amelyek megóvták, segítették benne, hogy gyorsabb és ügyesebb legyen, illetve javították a hallását.

Emma két hete nem került ilyen közel Juleshoz. Most beleszédült az érzésbe, kicsit talán kába is lett tőle. A fiú lehajtott fejjel koncentrált az elvégzendő feladatra, Emma pedig kihasználta a lehetőséget, hogy magába szívja a látványát.

Az óriáskerék fényei borostyánsárga foltokat vetettek Jules barna bőrére. A fiú haja laza, elegáns hullámokban omlott a homlokára. Emma tudta, milyen puha a bőre a szája sarkában, és azt is, milyen széles, kemény és erőtől duzzadó a válla. Hosszú, sűrű szempillája majd' olyan sötét volt, mintha szénnel festették volna be; Emma már-már azt várta, hogy fekete port hagy maga után Jules arcán, amikor pislog.

Gyönyörűnek találta a fiút. Mindig is jóképű volt, de Emma csak túl későn vette észre. Most pedig itt állt, a keze tehetetlenül lógott az oldala mellett, és szinte fáj, annyira szerette volna megérinteni őt, mégsem tehetette. Soha többé nem érintheti meg Julest.

Jules végzett a rúnákkal, majd megfordította az írót, és Emma felé nyújtotta. A lány szó nélkül elvette, félrehúzta Jules gallérját a harci öltözet felsője alatt. A fiú bőre ott egy árnyalattal halványabb volt, mint az arcán vagy a kezén, és régi, erejüket veszített rúnák elhalványult maradványai borították.

Egy lépéssel közelebb kellett húzódnia, hogy a jeleket a fiú testére rajzolhassa. A rúnák egymás után tűntek elő az írón hegye nyomán: fűrgesség, sötétben látás. A feje éppen Jules álla hegyéig ért. Egyenesen a fiú nyakát bámulta, és látta, hogy nyel egyet.

– Csak annyit mondj meg nekem... – szólt Julian. – Csak annyit mondj, hogy boldoggá tesz. Hogy Mark boldoggá tesz.

Emma felkapta a fejét. Végzett a rúnákkal, Julian pedig kivette az írót mozdulatlan kezéből. A fiú egy örökkévalóság óta most először nézett egyenesen rá, a szemét sötétkékre festette az éjszakai ég és a tenger, ahogy közeledtek az óriáskerék teteje felé.

– Boldog vagyok, Jules – felelte Emma.

Mit számított még egy hazugság annyi sok között? Emma sosem tartozott azok közé, akiknek könnyedén jött a hazugság, lassacskán mégis

kezdett belejönni. Azt vette észre, hogy ha a szeretteinek a biztonsága múlik rajta, gond nélkül képes hazudni.

– Ez így... okosabb és biztonságosabb mindkettőnknek.

A fiú összeszorította szép száját.

– Hát én nem...

Emmának egyszerre elállt a lélegzete. Kígyózó alak emelkedett a fiú fölé – a színe olajfoltra emlékeztetett, csápjai az óriáskerék egyik küllőjébe kapaszkodtak. Tátott szája fogakkal körülvelt tökéletes kört formált.

– Jules! – kiáltotta a lány, és már ki is vetette magát a kocsiból, hogy aztán elkapja a küllőket összekötő vékony vasrudak egyikét. Fél kézzel kapaszkodva beledöfte Cortanát a hátrahőkölő Teuthida testébe. A lény üvöltött, zöld ichor fröccsent. Emma felszisszent, ahogy a nyakára is jutott belőle egy adag, és a bőrét égette.

Egyszerre kés mélyedt a démon kerek, bordás testébe. Emma felhúzta magát az egyik küllőre, és lenézett. Julian a koci szélén egyensúlyozva máris újabb kést tartott dobásra készen. Lenézett a karjára, és a fegyver már repült is...

A penge hangos kondulással pattant le egy üres koci aljáról. A Teuthida elképesztő sebességgel tűnt el szem elől. Emma hallotta, hogy lefelé kúszik az óriáskerék belsejét alkotó fémlabirintusban.

Emma visszadugta Cortanát a hüvelyébe, és elindult a maga küllőjén a kerék alja felé. Bíbor és arany ledfények villantak körülötte.

A keze csúszós volt az ichortól és a vértől. A meredek helyzet ellenére is észrevette a gyönyörű kilátást: minden irányban víz és homok nyújtózott előtte, mintha a világ pereméről lógná alá.

Vér és só ízét érezte a szájában. Juliant látta maga alatt, amint a kocsi elhagyva az egyik alacsonyabban lévő küllőn mászott. A fiú felnézett rá, és előremutatott; Emma követte az ujjá vonalát, és már meg is pillantotta a Teuthidát az óriáskerék középpontjának közelében.

A démon csápjai a teste körül csapkodtak, a kerék szívet célozták. A remegés Emma csontjaiig hatolt. A nyakát nyújtogatva próbálta kifigyelni, mire készül a lény, és hirtelen elöntötte a jeges veríték – tengelyként voltaképpen egy hatalmas csavar szolgált, ami a tartóoszlopokhoz rögzítette magát a kereket. A Teuthida ezt a csavart igyekezett kiütni a

helyéből. Ha sikerrel jár, az egész építmény kibillen, és mint valami elszabadult biciklikerek, legördül a mólóról.

Emma egy pillanatig sem remélte, hogy az óriáskeréken ülők, vagy akár csak a környékre tévedők közül bárki túlélne egy ilyen balesetet. A hatalmas fémépítmény összeroskadna, és kilapítana mindenkit, aki alákerül. A démonokat a pusztítás, a halál energiája élteti. A Teuthida lakmározhatna.

Az óriáskerék megremegett. A démon feszesen az óriáskerék szívében lévő vascsavarra tekerte a csápjait, és azt forgatta. Emma kétszer olyan gyorsan mászott tovább, de túlságosan magasán volt. Julian ugyan közelebb járt a szörnyeteghez, de a lány tudta, milyen fegyvereket hozott magával: két kést, amiket már eldobott, meg szeráfpengéket, amik viszont nem voltak elég hosszúak hozzá, hogy elérje velük a démont.

Julian felnézett rá, és végignyúlt a vasrúd mentén. A bal karját körbefonta rajta, hogy megtartsa magát, a másik kezét pedig kinyújtotta.

Emmának egy pillanatig sem kellett gondolkodnia: azonnal tudta, mi jár a fiú fejében. Vett egy mély lélegzetet, és elengedte a küllőt.

Ahogy Julian felé zuhant, ő is kinyújtotta a karját. Elkapták egymás kezét, és Emma hallotta a fiú nyögését, amikor hirtelen az ő súlyát is meg kellett tartania. Aztán előre és lefelé lendült, bal keze Julian jobbját markolta, a másikkal pedig újra előrántotta Cortanát a hüvelyéből. Az esés lendületét kihasználva tovább lódult, egyenesen a kerék közepe felé.

Ahogy Emma a Teuthida felé szállt, a démon felkapta a fejét, és a lány most először pillantotta meg a szemét. A két ovális lencsét tükröződő védőréteg borította, mégis már-már emberi szem módjára kerekedtek el, ahogy Emma lesújtott Cortánával, és a démon feje tetején keresztül egyenesen az agyába döfött.

A lény csápjai elernyedtek, haldokló teste egy utolsó görcsös rándulással lecsúszott a pengéről, és legördült az óriáskerék egyik lefelé álló küllője mentén, hogy aztán a végéhez érve lebucskázzon róla.

Emma mintha csobbanást hallott volna a távolból, de nem volt ideje elmélkedni. A hüvelyébe tolta Cortanát, Julian pedig még erősebben markolta a kezét, úgy húzta fel és fel és fel a maga küllőjére, amíg a lány végül félig rároskadva állapotodott meg.

Julian még most sem engedte el a kezét, miközben zihálva kapkodott levegő után. Találkozott a tekintetük, de csak egy futó pillanatra. Körülöttük forgott a kerék, és lassan megint lefelé vitte őket. Emma látta a mondénok nyüzsgő hadát a parton, az óceán vízének csillogását, de még egy szőke és egy sötétebb fejet is egymás mellett, amik akár Markhoz és Cristinához is tartozhattak.

– Jó kis csapatmunka volt – állapította meg végül Julian.

– Tudom – bólintott Emma.

És valóban tudta. Ez volt a legrosszabb az egészben: Juliannek igaza volt, továbbra is tökéletesen működtek együtt parabataiokként. Bajtársakként. Mint két egymáshoz tartozó katona, akiket soha, de soha nem lehet szétválasztani.

Mark és Cristina a móló alatt vártak rájuk. Mark lerúgta a cipőjét, és belegázolt az óceánba. Cristina éppen a pillangókését csukta össze. A lábánál egy darabon még száradt a nyálkás homok.

– Láttátok, amikor a tintahalizé leesett az óriáskerékről? – kérdezte Emma, ahogy Juliannel közelebb értek.

Cristina bólintott.

– A sekélyesbe esett. Nem pusztult még el teljesen, úgyhogy Mark kírángatta a partra, és végeztünk vele. – Rúgott egyet a homokba maga előtt. – Elég gusztustalan volt, Mark csupa nyálka lett.

– Én meg csupa ichor – közölte Emma, ahogy végignézett megviselt harci öltözékén. – Elég trutyis démon volt.

– Így is csodaszép vagy – jelentette ki gáláns mosollyal Mark.

Emma tőle telhetően viszonzta a fiú mosolyát. Hihetetlenül hálás volt Marknak, amiért az egyetlen zokszó nélkül eljátszotta a szerepét, bár nyilván nagyon furcsának találta a helyzetet. Cristina szerint neki is előnye származott a színjátékból, bár Emma el nem tudta képzelni, mi lehet az. Arról szó sem volt, hogy Marknak könnyen menne a hazudozás – éveket töltött a csakis igazmondásra képes tündérek között, így hát ki-fejezetten természetellenesnek találta.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Julian elhúzódott tőlük, és halkán beszélt valakivel a telefonján. Mark kicaplatott a vízből, és beledugta vizes lábát a bakancsába. Sem ő, sem Cristina nem álcázta magát teljesen, és Emmának feltűntek az arra járó mondénok pillantásai, ahogy a fiú feléje tartott – merthogy Mark magas volt, jóképű, és a szeme fényesebben ragyogott, mint az óriáskerék ledjei. És mert az egyik szeme kék volt, a másik meg aranyszínű.

És azért is, mert volt benne valami, valami meghatározhatatlanul furcsa, a tündérek vadságának nyoma, ami Emmát minden egyes alkalommal zabolátlan, végtelen tájakra, szabadságra és törvényen kívüliségre emlékeztette. *Elveszett fiú vagyok*, sugallta a szeme. *Találj meg hát!*

Amikor odaért Emmához, és félresimított egy kósza fürtöt az arcából, a lányon különös érzés lett úrrá – bánat és vidámság elegye, vágyakozás valami után, bár maga sem tudta volna megmondani, hogy mi az.

– Diana hívott – jelentette Julian, és Emmának rá sem kellett néznie, hogy maga előtt lássa az arcát. Komoly volt és megfontolt, ahogy a fiú magában értékelte mindazt, amiről az imént tudomást szerzett. – Megjött Jace és Clary, üzenetet hoztak a konzultól. Megbeszélést hirdettek az Intézetben; azt akarják, hogy azonnal menjünk haza.